

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: BOLECH IMPEX, spol. s r.o.,** se sídlem Opatov čp. 73, Dušejov, zastoupené JUDr. Zdeňkem Sochorcem, advokátem se sídlem V Teničkách 614, Uherské Hradiště, proti **žalovanému: Finanční úřad v Jihlavě**, se sídlem Tolstého 2, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2008, č. j. 108102/08/314940/2220, ve věci exekučního příkazu, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2010, č. j. 29 Ca 156/2008 - 46,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2010, č. j. 29 Ca 156/2008 - 46, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým tento soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí Finančního úřadu v Jihlavě (dále jen „finanční úřad“ nebo „žalovaný“) ze dne 20. 5. 2008, č. j. 108102/08/314940/2220, kterým byly zamítnuty její námitky proti exekučnímu příkazu ze dne 10. 3. 2008, č. j. 50354/08/314940/6451.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že rozhodnutí žalovaného přezkoumal a zjistil, že se žalovaný vypořádal se všemi třemi oblastmi námitek, které byly proti exekučnímu příkazu vzneseny. Nepřisvědčil námitce nezákonnosti exekuce, která měla být podle stěžovatelky provedena za situace, kdy nebyla vyřízena její žádost o povolení odkladu s placením vyměřeného penále, a současně byly podány návrhy na přezkoumání daňových rozhodnutí, které předcházely předpisu penále, o kterých nebylo do doby zahájení exekuce rozhodnuto. Krajský soud konstatoval, že ze správního spisu vyplývá, že o žádosti o odložení exekuce podle § 73 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), bylo rozhodnuto zamítavým rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 5. 2008, č. j. 107117/08/314940/2220. O žádosti stěžovatelky o povolení odkladu s placením vyměřeného penále ve smyslu § 60 zákona o správě daní a poplatků bylo rozhodnuto dne 5. 3. 2008, tj. před vydáním exekučního příkazu. Krajský soud dále nezjistil, že by stěžovatelka žalovaným vydané platební výměry na daňové penále na dani z příjmů právnických osob ze dne 9. 12. 2005, č. j. 132285/05/314911/6184 a č. j. 132286/05/314911/6184, napadla opravnými prostředky. Ty se proto staly pravomocnými a vykonatelnými dne 16. 1. 2006. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou neexistence exekučního titulu. Uvedl, že předmětné platební výměry mají všechny náležitosti rozhodnutí v souladu s § 32 zákona o správě daní a poplatků. Proto měl krajský soud za to, že žalovaný disponoval platnými exekučními tituly. V návaznosti na to zdůraznil, že se nemůže zabývat námitkami brojícími proti samotným předmětným platebním výměrům žalovaného na daňové penále, neboť je oprávněn přezkoumávat jen zákonnost napadeného rozhodnutí, kterým je v daném případě exekuční příkaz. Za nepřípadný považoval odkaz stěžovatelky na soudní řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 451/2008 v právní věci stěžovatelky proti Ministerstvu financí o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 8. 9. 2008 (zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o nepovolení přezkumu), která byla uvedeným soudem odmítnuta. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce brojící proti postupu žalovaného, který rozhodnutím ze dne 7. 4. 2008, č. j. 89714/08/314940/645, částečně zastavil řízení ve věci daňové exekuce z důvodu přeplatku stěžovatelky na dani z příjmů právnických osob na nedoplatky uvedené v předmětném exekučním příkazu. Na závěr krajský soud uvedl, že nesouhlasí s námitkou, že během řízení byla stěžovatelkou vznesena námitka podjatosti proti pracovníkovi, který exekuční příkaz vyřizoval. Krajský soud konstatoval, že ze správního spisu je patrno, že stěžovatelka pouze podala dne 11. 12. 2006 stížnost proti postupu pracovníků exekučního oddělení žalovaného a oznámení o porušení jejich povinnosti mlčenlivosti, která byla vyřízena sdělením Finančního ředitelství v Brně dne 1. 2. 2008, č. j. 2064/08-1500-708893, a která nebyla shledána důvodnou. Ze všech těchto důvodů žalobu stěžovatelky zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka kasační stížnost.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelka uvádí důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Má za to, že se krajský soud s jejími žalobními námitkami řádně nevypořádal a nezabýval se podstatou sporu. Tou je podle ní skutečnost, že jí nebylo řádně doručeno rozhodnutí o její žádosti o povolení odkladu placení daňového penále. Již v žalobě na tuto skutečnost upozorňovala, nicméně krajský soud se k ní vůbec nevyjádřil. Z napadeného rozsudku je patrno, že krajský soud vycházel z toho, že stěžovatelka věděla o zamítnutí předmětné žádosti, ačkoli je tento předpoklad nesprávný. Proto se domnívá, že krajský soud při rozhodování vycházel z neúplně zjištěného stavu věci.

Dále stěžovatelka namítá, že se krajský soud nevypořádal ani s námitkou, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno pracovníky, vůči nimž směřovala námitka podjatosti. Krajský soud naopak uvedl, že žádná taková námitka nebyla vznesena. Námitka podjatosti však byla podle stěžovatelky podána dne 19. 10. 2006, č. j. 134514/06, přičemž byla vyřízena pracovnicí, proti níž tato námitka směřovala. Stížnost na takový postup byla odmítnuta. Stěžovatelka je však přesvědčena, že krajský soud měl prověřit, zda správní orgán odmítl její stížnost oprávněně či nikoli a nesouhlasí s postupem krajského soudu, který převzal názor žalovaného. K danému podotýká, že na podjatost pracovníků finančního úřadu upozornila i v písemnosti odeslané dne 30. 5. 2007, avšak finanční úřad ani Finanční ředitelství v Brně na tuto námitku v písemnosti ze dne 20. 7. 2007, č. j. 11962/07-1500-708893, nereagovaly. Ani krajský soud neuvedl, kterými rozhodnutími se správní orgány s touto námitkou vypořádaly. Stěžovatelka trvá na tom, že ve věci rozhodovali pracovníci, vůči nimž byla vznesena námitka podjatosti, přičemž takový postup považuje za nepřípustný.

Stěžovatelka namítá rovněž neexistenci exekučního titulu. Má za to, že se krajský soud nevyrovnal se žalobní námitkou, že všechny platební výměry na daňové penále a úrok vydané po datu 1. 1. 2006 jsou nicotné, protože nebyly vydány oprávněným správním orgánem. Finanční úřad nebyl za v předmětné době účinné právní úpravy (po novele č. 444/2005 Sb.) kompetentní vydávat rozhodnutí vztahující se k příslušenství daně a nemohl ani nařídit exekuci daňového příslušenství. Odkaz krajského soudu na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 12. 2005 není případný. K tomu stěžovatelka dále namítá, že vydaná rozhodnutí o povinnosti hradit příslušenství daně nemají formu a obsah předepsaný zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, neboť zde absentují formální náležitosti rozhodnutí podle § 32 citovaného zákona, které nelze odstranit argumentací přepjatého formalismu. Je tedy názoru, že všechny platební výměry vydané finančním úřadem jsou nicotné, přičemž v této souvislosti (ve věci neplatnosti dodatečných platebních výměrů a platebních výměrů na příslušenství daně) odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 9/06, dostupný na http://nalus.usoud.cz.

Stěžovatelka uzavírá, že byla nezákonnou exekucí navíc provedenou pracovníky finančního úřadu, proti nimž vznesla námitku podjatosti, zkrácena na svých právech na spravedlivý proces a nezákonným postupem jí byla odňata část jejího majetku, když měla podanou žádost o odklad s placením, o které správní orgán doposud řádně nerozhodl, příp. rozhodnutí o ní nedoručil. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ke kasační stížnosti zaslal vyjádření, v němž uvádí, že se plně ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Navíc však má za to, že důvody, které stěžovatelka uvádí v kasační stížnosti, nebyly předmětem původní žaloby, a jsou tedy ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné. Proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Následně stěžovatelka zaslala stanovisko k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, ve kterém uvádí, že žalovaný ve svém vyjádření pouze předestřel, že důvody kasační stížnosti nebyly obsahem původní žaloby, aniž by specifikoval, které důvody má na mysli. Stěžovatelce je tak znemožněno právní názor žalovaného vyvrátit. Argumentaci žalovaného o nepřípustnosti kasačních námitek považuje za účelovou a nesprávnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Přestože stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud z obsahu jejího podání zjistil, že námitky v ní uvedené poukazují výhradně na to, že se krajský soud v uvedených případech řádně nevypořádal s jejími žalobními námitkami. Z daného je tedy patrno, že namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, tedy pouze důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k přezkoumání, zda krajský soud skutečně pochybil a žalobní námitky stěžovatelky řádně nepřezkoumal. Dospěl-li by zdejší soud k závěru, že tomu tak bylo, byla by tím způsobena taková vada napadeného rozsudku, že by zdejšímu soudu nezbylo než jej zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení. Je totiž nutno zdůraznit, že přezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí správních soudů je nezbytnou podmínkou pro to, aby tato rozhodnutí vůbec obstála. Pokud totiž přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí po formální stránce – tedy pokud soud nevyčerpal celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě, a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami, potom nelze vůbec o řádném rozhodnutí uvažovat.

K problematice přezkoumatelnosti rozhodnutí se několikrát vyjádřil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud. V nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, dostupném na www.nalus.cz, bylo uvedeno, že „*absence*

řádného odůvodnění v napadeném rozhodnutí tedy může vést k jeho zrušení Ústavním soudem, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. To platí zejména tehdy, když se nedostatky odůvodnění týkají možného porušení základního práva nebo ústavního principu (srov. nález II. ÚS 686/02, Sb.n.u., sv. 35, str. 147). Obdobně jako ve skutkové oblasti i v oblasti nedostatečně vyložené a zdůvodněné právní argumentace nastávají obdobné následky vedoucí k neúplnosti a zejména k nepřesvědčivosti rozhodnutí, což je ovšem v rozporu nejen s požadovaným účelem soudního řízení, ale též i se zásadami spravedlivého procesu (srov. nález III. ÚS 176/96, Sb.n.u. sv. 6, str.151) (...) Ústavní soud je podobně jako Evropský soud pro lidská práva (srov. rozsudek ve věci Van de Hurk vs. Nizozemí ze dne 19.4.1994, stížnost č. 16034/90, § 61; rozsudek ve věci Ruiz Torija vs. Španělsko ze dne 9.12.1994, stížnost č. 18390/91, § 29, dostupné na www.echr.coe.int/echr) přesvědčen, že tuto povinnost nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno. Na druhou stranu, jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud vypořádal". S ohledem na právě uvedené je nutno slovy Ústavního soudu „*mít na zřeteli, že jedním z principů, představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování, je povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit*" (k tomu srovnej rovněž nález Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, a nález Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, oba dostupné na www.nalus.cz).

Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se předmětné problematiky lze odkázat především na rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, v němž bylo uvedeno, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá*". V návaznosti na právě uvedené nelze tím spíše za řádné rozhodnutí považovat takové rozhodnutí, v němž se správní soud vůbec s některou z řádně uplatněných námitek nevypořádá. Za vhodné v této souvislosti považuje zdejší soud odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, v němž byl vysloven názor, že opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Lze tedy uzavřít, že na každou žalobcem řádně uplatněnou námitku je správní soud povinen nejen nějakým způsobem reagovat, ale patřičně se s ní v souladu s právem na spravedlivý proces

vypořádat. Ve světle právě uvedeného přistoupil Nejvyšší správní soud k přezkumu napadeného rozsudku krajského soudu a zjistil, že napadený rozsudek výše uvedeným kritériím neodpovídá.

Stěžovatelka totiž v žalobě namítala, že žalovaný přistoupil k exekučnímu řízení, přestože měla řádně podanou žádost o odklad placení daňového penále, kterou podala dne 4. 12. 2006. Rozhodnutí o této žádosti jí dosud nemělo být doručeno. V kasační stížnosti pak poukazuje na to, že se krajský soud s touto námitkou, která podle ní tvoří navíc podstatu sporu, nevypořádal. Stejně tak se krajský soud neměl vypořádat s opakovanými upozorněními na vady doručování vznesenými po dobu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je nutno stěžovatelce přisvědčit, že se krajský soud skutečně k dané námitce řádně nevyjádřil. Za vypořádání předmětné námitky totiž nelze považovat část odůvodnění, v níž krajský soud uvedl, že o žádosti stěžovatelky o povolení odkladu s placením předepsaného penále ve smyslu § 60 zákona o správě daní a poplatků bylo rozhodnuto dne 5. 3. 2008 (str. 6 odst. první napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud má totiž za to, že předmětné rozhodnutí ze dne 5. 3. 2008 nebylo rozhodnutím o žádosti podané dne 4. 12. 2006, neboť žalovaný tímto rozhodnutím zastavil řízení zahájené jiným podáním stěžovatelky posouzeným jako žádost o posečkání s placením daně, která byla doručena žalovanému dne 18. 5. 2007. V žádné další části odůvodnění napadeného rozsudku se již krajský soud k námitce absence rozhodnutí o žádosti podané dne 4. 12. 2006 a jeho doručení nevyslovil. Stejně tak se žádným způsobem nevyjádřil k námitce nesprávného doručování. Tuto námitku proto shledal zdejší soud důvodnou.

Stejně tak má Nejvyšší správní soud za to, že se krajský soud řádně nevypořádal ani se žalobní námitkou stěžovatelky, která se týkala nicotnosti platebních výměrů na předmětné daňové penále z důvodu, že měly být vydány správními orgány, které nebyly k jejich vydání oprávněny. Krajský soud námitku nicotnosti exekučních titulů pro absolutní nedostatek věcné příslušnosti žalovaného zcela opomenul a vůbec se k ní nevyjádřil, ačkoli stěžovatelka výslovně v žalobě namítala, že žalovaný nebyl podle § 1 zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění účinném od 1. 1. 2006, příslušný k výkonu správy příslušenství daně, tj. k předpisu daňového penále. Krajský soud k námitce neexistence exekučních titulů v napadeném rozsudku pouze uvedl, že předmětné daňové výměry na daňové penále mají všechny náležitosti rozhodnutí v souladu s ustanovením § 32 zákona o správě daní a poplatků, stěžovatelce byly doručeny dne 15. 12. 2005 a dne 16. 1. 2006 se staly vykonatelnými a pravomocnými, přičemž podle obsahu správního spisu nebyly napadeny opravnými prostředky. Nejvyšší správní soud má však za to, že toto pouhé konstatování bezvadnosti předmětných platebních výměrů nelze považovat za řádné a dostatečné vypořádání výše uvedené námitky. Zdejší soud v odůvodnění napadeného rozsudku postrádá jakékoli zdůvodnění, na základě čeho považuje krajský soud žalovaného za oprávněného k vydání předmětných platebních výměrů. Tato námitka přitom byla řádně uplatněna

v žalobním řízení, a proto je nezbytné ji v návaznosti na výše uvedené rovněž řádně vypořádat. Otázka nicotnosti je navíc natolik závažná, že je jí povinen se krajský soud zabývat podle § 76 odst. 2 s. ř. s. i z moci úřední, tj. i při absenci výslovné žalobní námitky. Nutno podotknout, že rozhodnutí neoprávněného správního orgánu, které by v daném případě mělo být exekučním titulem, by skutečně znamenalo nicotnost takového rozhodnutí. De facto by totiž takové rozhodnutí vůbec neexistovalo, přičemž bez existence exekučního titulu nelze k exekučnímu řízení vůbec přistoupit. Pro přezkum exekučního řízení navíc platí, že je-li napadeno rozhodnutí vydané v exekučním řízení, může soud zkoumat pouze existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod. (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, publikované pod č. 791/2006 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 24. 9. 2008, č. j. 2 Afs 79/2008 - 40, dostupný na www.nssoud.cz). Otázka nicotnosti původních platebních výměrů, tj. exekučních titulů, zůstává v exekučním řízení vždy aktuální. Přesto není krajský soud povinen se v každém rozhodnutí výslovně k nicotnosti exekučních titulů vyjadřovat, to však neplatí, byla-li námitka jejich nicotnosti řádně v žalobním řízení uplatněna. Nevyjádřil-li se tedy krajský soud k této námitce dostatečným způsobem, způsobil tak nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud proto tuto námitku shledal důvodnou.

Nevypořádal-li se tedy krajský soud s výše uvedenými námitkami stěžovatelky, nedostál povinnosti své rozhodnutí řádně odůvodnit. Jedná se tak o takovou vadu rozhodnutí krajského soudu, která způsobila jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbývá, než rozhodnutí krajského soudu z těchto důvodů zrušit a vrátit mu jej k dalšímu řízení, v němž je krajský soud povinen se s výše uvedenými žalobními námitkami stěžovatelky řádně vypořádat.

Jako nedůvodnou kasační námitku však Nejvyšší správní soud shledal námitku stěžovatelky, že exekuční příkaz vyřizovali pracovníci žalovaného, proti nimž byla vznesena námitka podjatosti. Naopak se ztotožnil se závěry krajského soudu, který k danému uvedl, že ze správního spisu je patrno, že stěžovatelka podala dne 11. 12. 2006, č. j. 142176, stížnost proti postupu pracovníků exekučního oddělení žalovaného a oznámení o porušení jejich povinnosti mlčenlivosti, která byla vyřízena sdělením Finančního ředitelství v Brně ze dne 1. 2. 2008, č. j. 2064/08-1500-708893. Z odůvodnění vypořádání předmětné stížnosti vyplývá, že k porušení zákonné povinnosti zachovávat mlčenlivost pracovníky žalovaného nedošlo. Nejvyšší správní soud z předloženého spisového materiálu k předmětnému exekučnímu řízení nezjistil, že by v daném řízení byla jakákoli námitka podjatosti proti pracovníkům žalovaného podána. V předloženém spise nelze dohledat ani žádné z listin, na které stěžovatelka v žalobě a opakovaně v kasační stížnosti odkazuje (jedná se o písemnost s námitkou podjatosti podanou dne 19. 10. 2006,

č. j. 134514/06, a písemnost stěžovatelkou odeslanou dne 30. 5. 2007, v níž měla rovněž na podjatost upozorňovat). Jejich existenci stěžovatelka nijak nedoložila. Za takového stavu věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud zcela správně námitku vyhodnotil a dostatečným způsobem odůvodnil.

Zcela na závěr Nejvyšší správní soud podotýká, že napadený rozsudek krajského soudu vykazuje několik nesrovnalostí v uváděných datech, které sice lze považovat pouze za chybu v psaní bez vlivu na zákonnost rozhodnutí, má však za to, že je v daném případě, kdy je nutno napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, vhodné na ně upozornit, aby mohly být v tomto dalším řízení eliminovány [např. exekuční příkaz ze dne 12. 5. 2007, č. j. 50354/08/314940/6451 (str. 5 napadeného rozsudku), nebo podání žaloby dne 12. 5. 2008 ve věci sp. zn. 8 Ca 451/2008 proti rozhodnutí ze dne 8. 9. 2008 (str. 4 napadeného rozsudku)].

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku. O věci soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

V novém řízení krajský soud v souladu s § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu